

ปกิณกะ

เลือกปฏิบัติ ?

สาโรจน์ วรรณพฤษ*

อุดมการณ์ ความฉลาดเฉลียว และจิตวิญญาณของปัจเจกบุคคล เมื่อปฏิบัติผสมผสานในขอบข่ายจริยธรรมจะเป็นประโยชน์ต่อส่วนรวมต่อสังคม แต่หากใช้ความฉลาดเฉลียวอย่างไร้อุดมการณ์หรือไร้ปณิธานที่ต้องด้วยทำนองคลองธรรม ก็จะก่อความเดือดร้อนอาจถึงหายนะต่อสังคม

ในยุคปัจจุบัน เป็นยุคของวิทยาการก้าวหน้า ที่ยังกอบประด้วยอารยธรรมที่ไม่เหมาะสมไม่ควร ดังปรากฏมีกลุ่มบุคคลผู้มีอำนาจบาตรใหญ่ แสดงออกเลือกปฏิบัติเพื่อประโยชน์ในกลุ่มตน ซึ่งจะขอหยิบยกมาเป็นอุทาหรณ์สักเรื่องหนึ่ง เพื่อเร้าความสำนึกผู้คิดชอบของผู้ที่ยังไม่หลงเข้าวังวนธรรม

ผู้ที่เป็่นนักวิชาการ ไม่ต้องถึงระดับนักพิชวิทยา ก็ะทราบว่ทุกสิ่งทุกอย่างบนผืนพิภพนี้ ที่มนุษย์มีโอกาสร่วมพิสเป็นสารที่ไม่ปลอดพิชทั้งนั้นแม้แต่น้ำบริสุทธิ์ก็ังเป็นพิชภัยต่อมนุษย์หากนำมาใช้อย่างไม่ถูกต้อง เรื่องเหล่านี้แพทยเวชปฏิบัติทราบดี แต่หากมนุษย์ผู้ชาญฉลาดเข้าใจศักยภาพความเป็นพิชของแต่ละสาร และมีความสามารถควบคุมการใช้อย่างถูกต้อง ความเป็นพิชก็ไม่บังเกิด หรืออาจอาศัยสมบัติพิชมาใช้เป็นประโยชน์ด้วยซ้ำ ดังเช่นการนำรังสีรายต่างๆ มาใช้ประโยชน์ เช่น รังสีเอ็กซ์ โคบอลต์ เรเดียม แต่หากใช้ความฉลาดที่ตื้นเขิน ดั้งหน้าใช้เพียงหลักการที่อ้อๆ ปฏิเสธการใช้สารทุกอย่างที่ขึ้นชื่อว่ามีความเป็นพิช มนุษย์เราก็เห็นทีว่าจะต้องถอยหลังเข้าคลองไปสู่สภาพเถื่อนดั้งเดิม ลองเลิกใช้เครื่องจักรกลทุกประเภทเพื่อเลิกใช้เชื้อเพลิงที่รู้จักกันดีว่าก่อสารพิชและผลข้างเคียงมากมาย แทนที่จะไปใช้ความคิดอ่านปรับแผนการใช้และมีมาตรการควบคุมอย่างถูกต้องและในบริบทที่พอเหมาะ เราไม่ต้องกลับไปใช้เรือพาย ใช้ม้าช้างเป็นพาหนะ แทนการนั่งรถยนต์ รถยนต์ รถไฟ เครื่องบิน และทุกคนก็ทราบดีว่ายังมีสารพิชอีกจำนวนมาก ที่ยังใช้กันอย่างฟุ่มเฟือยโดย

ไม่สามารถควบคุมได้ เช่น ยาสูบ เครื่องดื่มแอลกอฮอล์ มีใครหาญกล้าไปจัดการระงับการใช้โดยเด็ดขาดเหมือนเลิกสูบบุหรี่

มีข่าวครึกโครมและต่อเนื่องในปัจจุบันเกี่ยวกับการรณรงค์การใช้สารบางอย่างในอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ต่างๆ ซึ่งไม่อาจปฏิเสธได้ว่าทุกตัวมีความเป็นพิชในระดับต่างๆ กัน แต่การนำเฉพาะสารไม่กี่ชนิดมาพิจารณา และไม่ใช้หลักเกณฑ์การพิจารณาที่ถูกต้องและเป็นธรรม เพียงสักแต่ว่าขึ้นชื่อเป็นสารพิชก็คือเป็นสารอันตราย จะต้องเลิกใช้โดยเด็ดขาด และอ้างหลักฐานความคิดเห็นของต่างประเทศ ซึ่งที่ทราบข้อเท็จจริงจากผลการใช้ในยุคที่ไม่มีการควบคุมที่ถูกต้องมาเป็นต้นแบบ โดยไม่คำนึงข้อมูลหลักฐานชัดเจนในประเทศของตน แถมยังหลีกเลี่ยงการอ้างอิงถึง เพราะขัดผลประโยชน์ทับซ้อนก็เป็นได้ นี่ก็คือตัวอย่างของการเลือกปฏิบัติของคนยุคอารยะ

* คณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล มหาวิทยาลัยมหิดล